

EDICTE

La Comissió de Govern en sessió celebrada el dia 19 de març, va acordar obrir el plaç de presentació d'instàncies per a monitors de les activitats d'estiu:

Guarderia Municipal.
Colònies Municipals.
Casal d'estiu.

Els interessats hauran de presentar a les Oficines Municipals una instància amb les dades personals, adreça i «curriculum vitae» abans del proper dia 30 d'abril.

L'Escala, 20 de març de 1986.

L'ALCALDE
Rafel Bruguera i Batalla

PADRÓ MUNICIPAL D'HABITANTS

El present mes d'abril es procedirà a la Renovació padronal de 1986.

El repartiment de fulls d'inscripció es farà a domicili des del dia 10 d'abril.

Als efectes d'ajudar al ciutadà en la seva obligació d'inscriure's al Padró Municipal d'Habitants l'Oficina de l'Ajuntament estarà oberta des del dia 14 d'abril entre les 4 i 5 hores de la tarda.

ADVERTIMENTS

Si no trobeu el full a casa vostra demaneu-lo a l'Ajuntament.

Si no sabeu omplir el full padronal, a les hores assenyalades rebreu l'ajut necessari i us l'ompliran.

MOLT IMPORTANT

Els vostres drets civils i polítics comencen per la inscripció del nom i cognoms al Padró Municipal d'Habitants.

L'Alcalde

JULLY OBERT**PARTINT LLANCES**

L'opinió pública, no sense raó, sol estar en gran part decantada a veure l'Església més preocupada de compromisos amb el poder, (la història ens ho demostra prou), que de «obediència civil» o, més explícitament, que de solidaritat amb les justes i motivades causes animades pels desheretats i desfavorits. M'agrego a aquell criteri popular.

Voldria estar segur que, d'uns quants lustres ençà, aquesta apreciació pot ésser desencertada si es té en compte la coratjosa actitud de certs pastors eclesíastics; em refereixo a la posició presa per ells en favor dels subjugats: Dom Camara, Romero, Angelelli, Tutu o, entre altres, els sacerdots Longueville i Dios Murias; i recentment, el primat Jaime Sin i el pare Ephrem Dato, filipins; (la llista no és exhaustiva). A menys que tals comportaments no siguin, com sospito, a portar a l'actiu de voluntats personals, independents de l'arbitri vaticà. En quin cas aquella popular suspicció de docilitat (per no dir subordinació) de la jerarquia de l'Església envers les puixances plutocràtiques seria motivada.

És dit en l'Evangeli —que és la doctrina de Jesucrist— que la pobresa no és un ideal, sinó una injustícia a combatre. I en la Bíblia s'hi llegeix la denúncia vigorosa dels profetes sobre totes les formes d'iniquitat; entre altres, de l'acaparament de les terres i de les riqueses; sense oblidar que Jesucrist es féu el defensor dels abusats i dissortats.

Per això, la conducta dels esmentats (i no esmentats) homes d'església d'Amèrica llatina, d'Àfrica del Sud, d'Haití, de Filipines i potser d'altres llocs, és d'enaltir. Sostenir conceptes altament filantròpics com són: aspirar al millorament de la condició humana, voler preservar la dignitat de l'individu, requerir el respecte als drets de l'Home, anhellar l'abolició de l'explotació d'un home per un altre home; resumint: acudir a la defensa dels oprimits, heus ací, em penso, principis que no divorcien en res amb la moral evangèlica. L'Església, pretenc, s'hi hauria d'abocar espontàniament, ardidament, poderosament i no pas amb actes certament lloables i fins exaltants, però tan episòdics i singulars que no inviten a creure a una missió canònica ni a un vot d'essència comunitària.

Em sembla poder retreure al govern d'aquesta influent institució un cert capteniment prudentment ambigu. Sovint es contenta d'esclarir consciències amb intervencions més o menys solemnes, però passives; és millor que res, però insuficient. Ho creuré així mentre no se'm demostrí el contrari. L'Església no té dret a restar ni poc activa ni neutra davant convulsions que haurien de fer alçar fins les pedres: raó de més per a mobilitzar sobretot totes les entitats que pretenen ser filantròpiques. Penso, inclús, que la positura de l'Església, massa moderada al meu entendre, roman dintre d'una línia de vella tradició eclesíastica.

Quan hom assisteix al deixondir dels pobles miserables que hi ha pel món i la indigència dels quals flanqueja amb l'opulència més provocadora (Xile, Haití, Filipines, etc.); quan s'acorda prioritat a l'amuntegament de bens i quan es difereix indefinidament la solidaritat i el partiment, es contribueix a l'explosió de guerres socials. Res d'estrany, aleshores, que una guspira pugui desfermar una santabàrbara.

S'ha de considerar, doncs, normal si a voltes certs silencis i fluctuacions clericals són interpretats com essent indiferència, o dimissió, o còmplice resignació, o, encara, traïció a l'Evangeli. Quan es lluita contra corrupcions i despotismes, aquest combat ha de ser prioritari. I si hi ha insurrecció, cal considerar-la com legítima quan es troba en presència d'una tirania sense escrúpols i quan tots els mitjans de conciliació han estat esgotats. Entre altres, són homes d'Església els qui ho proclamen.

Aquest és el meu franc sentiment que avui el dret d'expressió em permet estendre. Sense ignorar, però, que el present tema és de natura a agullonar certes ànimes devotes i tradicionalistes que tenen l'amor propi cosit a flor de pell. Que no prenguin les meves deduccions com projectils malintencionats; avui el dubte és humà, la contradicció permesa, la tolerància respectada... i la cortesia apreciada. Sobretot quan el caràcter liberal de les presents reserves no pot despertar recel.

Partir llances en favor dels oprimits és sempre digne d'encomi. I un deure de tots, en particular d'aquells que s'han imposat l'apostolat de seguir el missatge de Crist del qual diuen ser soldats.

SADERRA